

udtalte med megen Styrke og Bestemthed — det findes i Landstingstidenden Sp. 735 — at Maalet er „en ved Overenskomst tilveiebragt Finantslov“. „Med andre Ord“, siger han, „det maa ske uden Folkethingets Ydmygelse og uden Landstingets Ydmygelse“. At det er derom, Striden staar, vil man finde hele Landstingets Flertal fuldstændig enigt om. Derom kan der ikke være Spørgsmaal, at Landstinget ikke, uden aldeles at resignere, uden at fratræde sin Stilling som Faktor i Lovgivningsmagten, kan fravige sit Standpunkt paa alle de Punkter, hvorom der er Tale, menens Folkethinget mener ikke at kunne gjøre nogen som helst Indrømmelse paa noget af Punkterne. Dette tror jeg ogsaa Enhver her i Thinget er fuldstændig paa det Reene med, at saaledes er Stillingen, og jeg tror ikke, at Nogen i Virkeligheden kan være i Tvivl derom. Man har forøgt paa at slyde Landstinget bort i denne Sag, forøgt paa at give det Udseende af, at det ingen Betydning havde, at Landstinget var traadt frem som det, der fastholdt disse Punkter som sine, og som sætter sin Autoritet ind paa disse Punkter. Man har søgt at give det Udseende af, at der her i Virkeligheden forelaa en Mangvære, og det en noget plump Mangvære. Det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) sagde forleden Dag, at selv om man ikke var saa syndelig klog her i Thinget, kunde man dog gennemslue det, og dette er ligeledes blevet gjentaget idag af et og andet Medlem. Men, mine Herrer, jeg tror, at det er en fuldstændig Mis kjendelse, naar man tror, at Landstinget ikke i Virkeligheden betragter disse Forhold som dem, der særlig bør hævdes. Jeg gad nok vidst, hvorfor det ikke skulde være saaledes, og hvorpaa man skulde støtte den Paastand, at det netop skulde være dette Ministerium, hvem det skulde være mest magtpaaliggende paa disse Spørgsmaal at hævde den Opfattelse, der nu er bleven gjort gjældende af det andet Thing. Man pleier jo ellers at betegne dette Ministerium — ja, naar man er høflig, siger man et Gudsseerministerium, som den ærede Ordfører kaldte det idag, men naar man er i mindre godt Humør, bruger man maasse andre Udtryk, men det er ialtsald den Maade, som man saa meget ynder at betegne dette Ministerium paa: et Gudsseerministerium eller et Ministerium, der fortrinnsvis hælder de Interesser, der betegnes af, hvad det ærede Medlem kaldte det store Hartkorn. Men naar de Herrer nu ville betragte de Forhold, hvorunder vi leve, tro de Herrer da vel, at noget Menneſke kan paastaa, at de Punkter, vi kæmpe om, skulde være Forhold, som det særlig var det store Hartkorns Sag at værne om? Tro de Herrer virkelig, at det særlig er de store Hartkornsbefiddere, hvem Universitetets Stilling ligger paa Hjerte, at det skulde være det, der hører til deres Hjereste Ting, eller tror man virkelig, at det i og for sig skulde være et Gudsseerministerium,

hvem det særlig ligger paa Hjerte at værne om Embedsmændenes Stilling. Jeg har altsaa faaet de to Punkter fjernede fra denne Betragtningmaade. Hvad nu Panderskiftet angaar, da vil man maasse sige, at det ligger for det store Hartkorn at holde paa store Panderskifte. Det veed jeg nu ikke, men jeg veed dog ikke, om man just vil betegne dette Punkt som særlig liggende for Gudsseierne, og derfor forekommer det mig, at det er i og for sig saa overmaade klart, at Forholdene maatte udvilde sig paa denne Maade, og at det ikke er Andet, der er sket i Landstinget, end at man der har betegnet det, som er Sagens virkelige Kjærne. Medens man iøvrigt overlod til Ministeriet forskjellige Forhold, med Hensyn til hvilke man erklærede, at man vilde følge med til dem, hvis de lode sig gennemføre uden stor Banſtelighed, saa hævdede man der disse tre Punkter som Punkter af afgjørende Betydning. Og er det ikke ogsaa saaledes Tilfældet, mine Herrer, at disse Punkter, disse Spørgsmaal, ingenlunde skrive sig fra dette Ministerium? Er de Noget, dette Ministerium har opfundet? Er det ikke de selvsamme Spørgsmaal, som med en vis Skjæbnsvanger Nødvendighed have trængt sig frem og gjort sig gjældende under ethvert Ministerium? Er det ikke væsentlig de samme Spørgsmaal, som stabte Banſtelighederne i 1874, og er det ikke virkelig de selvsamme Spørgsmaal, som i 1875 trængte sig frem og da fremkaldte en Afgjørelse, som jeg ikke var med til at fremkalde, og som jeg ikke har forandret min Dom over, men til enhver Tid dybt beklager og betragter som en af de medvirkende Aarsager til de ubelige Forhold, vi nu leve under. Det er Noget, som Enhver vilde kunne sige sig selv, at det er ingenlunde Spørgsmaal, som maa betegnes som dette Ministeriums Spørgsmaal; det er i Virkeligheden Landstinget, man har at holde sig til, og det er fuldstændig klart, at Landstinget ikke uden at opgive fuldstændig sin Stilling, kan give efter paa alle disse Punkter. Det er selvsølgelig ikke min Mening at ville hævde, at Landstinget ikke skulde kunne vige paa noget af disse Punkter, at det ikke skulde kunne gjøre Indrømmelser paa dem. Ivertimod! Jeg er fuldstændig paa det Reene med, at Landstinget baade kan og vil gjøre det, og at det vil blive nødt til at gjøre Indrømmelser paa eet eller flere af disse Punkter og det væsentlige Indrømmelser; thi det ligger i vor Forfatning, at man ikke kan komme frem uden ved Indrømmelser og Overenskomst. Men jeg siger blot, at man maa ikke fremstille det, som om det ikke er Landstinget, de Herrer have ligeoverfor sig, eller som om der var nogen Mulighed for, at Landstinget skulde give efter paa samtlige Punkter. Jeg maa ærlig tilſtaa, at, hvor stærke Udtalelser der end ere faldne, kan jeg ikke tro paa den Mulighed, at Folkethinget til det Yderste vil fastholde alle tre Punkter; jeg kan ikke fæste Lid til den Mulighed. Jeg